

Kirsti Kuronen

VILI VOIPIO
BONGAA PUPUN

Kuvittanut Jari Paananen

KARISTO
Hämeenlinna

© Kirsti Kuronen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-43992-9

*Oskarille,
kiitos ja anteeksi*

Ensimmäinen luku

Sokki

– Voipiolla, Vili puhelimessa.

– Täällä puhuu rehtori Pihla Kanerva Siisjärven koulusta, hyvää päivää.

Auts. Mikä juttu tämä on? Reksi soittelee kotiin, vaikka en ole ehtinyt vielä päivääkään käydä seitsemättä luokkaa.

– Anteeksi, että soitan näin kesälomalla, mutta meidän pitäisi neuvotella eräästä asiasta.

Mitä pahaa mä olen tehnyt?

– Asia koskee keväällä suunniteltuja luokkajakoja, jatkaa rehtori. – Entisen kou-

lusi kuudennen luokan oppilaidenhan oli määrä päästä kaikkien samalle luokalle täällä Siisjärvellä. Kesän aikana oppilasmääriin on kuitenkin tullut muutoksia, joten olemme joutuneet miettimään luokkajakoja uudelleen. Kokonaisuuden kannalta olisi paras vaihtoehto, jos sinä ja Kiiskisen Jimi voisitte mennä 7A:lle...

Hetkinen. Sokki, itku, paniikki. Yrittääkö reksi vihjailla, että mä en pääsekään Artun kanssa samalle luokalle? Enkä Aadan.

– Niin... mutta... Norrisen Arttu on mun paras kaveri, pupellan puhelimeen.

– Eihän eri luokille joutuminen teidän ystävyttänne katkaisisi, rehtori yrittää lohduttaa. – Välitunnit ja vapaa-ajat...

Reksin ääni puuroutuu. Päässäni sihisee ja suhisee. Koko kesän olemme suunnitelleet, kuinka 7E:stä tulee koulun siistein luokka. Tuntuu kuin kokonainen pyramidi romahtaisi, nopeasti ja tylästi.

– ...onko Kiiskiselle soitettu? piipitän jon-

nekin reksin lohdutteluyrityksen sekaan.

– Kyllä on. Keskustelimme asiasta tänään. Hänelle järjestely tuntui sopivan.

Niinpä tietenkin. Jätkällä ei olekaan parasta kaveria samalla luokalla.

– Ei tässä vielä ole mustaa valkoisella, jatkaa rehtori. – Jos ajatus tuntuu sinusta aivan mahdottomalta, niin eiköhän jokin toisenkin ratkaisu löydy. Voisit jutella vanhempiesi kanssa asiasta. Soittelette sitten minulle tämän viikon loppuun mennessä.

– Okei...

– Älä nyt murehdi liikaa, vaan nauti loppulomasta. Kyllä tämä järjestyy. Hei, hei.

Nauti? Järjestyy? Reksillä viiraa.

Nyt täytyy kelata. Mutta millä kelaan, kun ajatus on jökkelissä? Maailma hajoaa, taivas putoaa ja lehmänkakkaa sataa. Soitanko Artulle? Itkenkö äidille? Syönkö viisi kiloa suklaata ja saan kolmetoista finniä? Vai linnoit-taudunko huoneeseeni, peiton alle?

Yritän viimeistä.

lkuisuuden (noin puolitoista minuuttia) kuluttua isä koputtaa oveen.

– Kuka siellä soitti?

George Bush. En nouse. En vastaa.

– Kuulitko? Tule syömään, äiti on tehnyt makaronilaatikkaa, houkuttelee isä ja avaa oven. – Hei, mikä on? Miksi sä makaat pehkuissa keskellä päivää?

Muminaa, muminaa.

Isä tulee, nostaa peittoa ja näkee pelkän takaraivon, koska törkeän salaliiton kohteeksi joutuneen uhrin naama on tungettu syvälle tyynyyn.

– Vili, mitä ihmettä on tapahtunut? isä pelästyy.

Nikottelen ja tutisen. (Ehkä itkenkin, mutta sitä en kehtaa kirjan sivuilla julistaa – luulette pian nössöksi.)

Tuntuu niin pahalta, että on pakko suoltaa kaikki isälle. Äitikin on tullut ovelle patakinas kädessään.

– Harmi, huokaa isä kuultuaan rehtorin

uutiset.

Äiti ottaa keveämmin: – Eihän se maailmoja kaada. Sä olet Artun kanssa niin hyvä kaveri, että teidän ystävyys taatusti säilyy, vaikka olisittekin eri luokilla. Siellä tunnelahan on tarkoitus opiskella, vapaa-aika on kavereille...

Läpä-läpä. Samaa levyä reksikin toisti.

– Mä en halua eri luokalle! Piste.

– Ei tehdä tästä nyt numeroa, vetää äiti jokapaikanfraasin essun taskusta.

Tehdäänpä, oikein ISO numero. 9854.

– Äitisi on toisaalta oikeassa...

Jaahas. Olisihan mun pitänyt muistaa: isä peesaa aina äitiä.

– ... ehkä olisi parempi suostua, ettei heti saa hankalan tyyppin mainetta uudessa koulussa, laukoo isä latteuksien latteuden.

– Mun täytyy ainakin jutella Artun kanssa.

Ja Aadan. Miten mä muka kestäisin koulupäivät ilman Aadan hymyjä ja hipaisuja?

– Ei jäädä nyt yhtä luokkajakoa murehti-
maan. Lomaakin on vielä jäljellä, äiti yrittää
piristää. – Saaristoreissu ja...

Sekin vielä. Olen vahingossa luvannut läh-
teä mukaan jollekin aneemiselle saarelle
kahden aneemiseen lähisukulaiseni kanssa.

Vili Voipiota rangaistaan isolla kädellä.

Toinen luku

Aada kuin enkeli

– Saathan sä Kiiskisen luokkakaveriksi, veistelee Arttu.

Niinpä. Arttu ei ole koskaan tullut juttuun Kiiskisen kanssa. Tosin en itsekään ennen viime kevättä, kun teimme kevätjuhlaan yhteisen breakdance-esityksen. Breikki onkin ainoa asia, joka yhdistää Kiiskistä ja mua. Sen sijaan Artun kanssa löytyy vaikka mitä yhteistä: uiminen, tiukat kotiintuloajat, pöljät äidit, telttailu, kiinnostus tyttöihin, linnut (myös koiraat), salaisuudet, lapselliset leikit (kalsaripallo!), suuret suunnitelmat... Arttu

on kaveri, jolle voi kertoa tärkeitä asioita pelkäämättä, että kuulee ne seuraavana päivänä jonkun kolmannen suusta. Arttuun voi aina luottaa.

— Oikeasti — ei se mua haittaa, vaikka sä olisitkin eri luokalla, lohduttaa Arttu ja kauhoo uimapatjalle lisää vauhtia. — Ei me kuitenkaan voitaisi puuhaila tunneilla mitään omia juttuja.

Viisas mies. Haluaisin saada tartunnan.

— Katso, Arttu! hihkaisen. — Ovatko nuo tämän kesän poikasia? Noin isoja jo.

Ruovikon reunassa uiskentelee nykien muutama nokikana. Niiden höyhenpeite on vielä harmahtava. Ovat siis nuorisoa.

Täällä Artun rannassa on ollut hauska tarkkailla nokikanoja. Niillä oli kekopesä tuossa aivan lähellä, rehevän vesikasviston suojassa. Vain Arttu ja mä tiesimme pesän sijainnin. Kävimme päivittäin vakoilemassa pesän touhuja, kiikareilla sopivalta etäisyydeltä. Munia tuli seitsemän, ja vähän ennen

juhannusta kuoriutuivat punapäiset untuvikot.

– Ei uskoisi, että niin söpöistä poikasista kasvaa noin rumaa nuorisoa, Arttu ihmettelee.

– Muistelepa omia vauvakuviasi ja vertaa...

Valitsin väärät sanat. Seurauksena sukellus uimapatjalta veteen Artun avustamana.

– Vertaile vain jätkä omia kuviasi!

Naurun ja roiskeen läpi kuulemme suloisointuja: – Vili ja Arttu, tulkaa katsomaan!

Kun me rantatiikerit sukelsimme järveen, Aada, Veera ja Ronja jäivät laiturille pelaamaan Unoa. Ronja ei kuulemma voi uida, koska ripsiväri leviää. Eikä Veera ui, kun ei Ronjakaan. Eikä Aada, kun ei Veerakaan. Naisellinen ketjureaktio.

– Mä sain vähän helmen tekstarin! Aada huutelee laiturilta.

Elovena-tukka hulmuu kesätuulella, sinisilmät liplattavat ja hymy sulattaa vaikka

Vatnajökullin. Aada loistaa ihmeellistä valoa. Merkillinen sädekehä erottaa Aadan tavallisista tytöistä. Vai onko kyse sittenkin katsojan silmistä? Ehkä Arttu näkee sädekehän Veeran ympärillä.

Kauhomme uimapatjat kiitolentoon. Tyttötaivas odottaa!

Kädet maitohapoilla saavutamme lopulta laituriin.

– Kuunnelkaa tätä! hihkuu Aada ja lukee ääneen kummitädiltään saamansa tekstiviestin. – *Lähetin eilen enkelin vartioimaan sinua, se kuitenkin palasi takaisin. Kun kysyin miksi, se vastasi että enkelit eivät vartioi toisiaan.*

– Mä olen enkeli! Mä olen enkeli! intoilee Aada ja tanssii niin, että laituri on ratke- ta liitoksistaan.

Tekisi mieleni kertoa, että näin juuri sädekehän Aadan ympärillä, mutta en kehtaa, kun muitakin tyttöjä on paikalla. Saattaisivat hälyttää piipaabiilin.